

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bořivoje Hájka a soudců Mgr. Radka Kopsy a JUDr. Šárky Hůrkové, Ph.D., ve věci

žalobce: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátkou JUDr. Alenou Novákovou
sídlem Masarykovo náměstí 1484, Pardubice

proti
žalovanému: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hrubým
sídlem Na Hrádku 1940, Pardubice

o určení vlastnického práva,

k odvolání žalobce i žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9. 9. 2020, č. j. 16 C 282/2013-384,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud určil, že žalobce je vlastníkem části pozemku pozemkové parcely č. XXX v katastrálním území a obci XXX, vymezeného v geometrickém plánu č. XXX, vyhotoveném společností Geodetales Chrudim s.r.o. ze dne 10. 1. 2020, jako pozemková parcela č. XXX (výrok I.), žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.), žalobci uložil povinnost zaplatit České republice náklady řízení ve výši 1.403,50 Kč do tří dnů od

právní moci rozsudku (výrok III.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit České republice náklady řízení ve výši 6.403,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.).

2. Ve věci se žalobce domáhal určení, že je vlastníkem části pozemku č. XXX v katastrálním území a obci XXX. V průběhu řízení upravoval rozsah žalobního žádání, až v závěrečném návrhu se domáhal určení, že je vlastníkem části pozemku vymezeného v geometrickém plánu č. XXX, vyhotoveném společností Geodetales Chrudim s.r.o. ze dne 10. 1. 2020 jako pozemková parcela č. č. XXX. Žalobce tvrdil, že dne 5. 8. 1987 nabyl na základě kupní smlouvy sepsané na státním notářství v Liberci notářským zápisem č. XXX uzavřené s právní předchůdkyní žalovaného, XXX, do svého výlučného vlastnictví zemědělskou usedlost č. p. XXX ve XXX se stodolou a výměnkem, stavební parcelou č. XXX a pozemky p. č. XXX a p. č. XXX, usedlost byla ohraničena plotem. V roce 2010 v souvislosti se záměrem zbudovat nový plot zjistil z geometrického plánu XXX, že stodola (její přístavba – sýpka) je postavena nejen na stavební parcele č. XXX, ale téměř na celém pozemku č. XXX a zároveň, že původní plot s betonovými sloupky vedený souběžně se zdí výměnku a směřující na roh stodoly se vstupními vraty a příjezdová cesta z místní komunikace do vrat usedlosti se nacházejí na části pozemku právní předchůdkyně žalovaného, dnes žalovaného, č. XXX. Žalobce pozemek mezi plotem a výměnkem a dále přístupovou cestu do vrat usedlosti užíval od roku 1987 do roku 2010 v dobré víře, že mu patří, do jeho pokojné držby nikdo nezasahoval, žalobce se proto domáhal určení, že je vlastníkem uvedených částí pozemku č. XXX, své vlastnictví nabyt vydržením, a to po uplynutí desetileté vydržecí doby ke dni 5. 8. 1997. Dále uvedl, že se důvodně domníval, že pozemky, a to pozemek mezi plotem a výměnkem a přístupová cesta, jsou jeho vlastnictvím, které nabyt výše uvedenou kupní smlouvou, neboť mu nebylo známo, že přístavba stodoly, kterou sám neprovedl, ale byla provedena právní předchůdkyní žalobce i žalovaného, se nachází nejenom na stavební parcele č. XXX, ale i na pozemkové parcele XXX. Žalobce nespороval, že s žalovaným od roku 2010 jednal o narovnání vzájemných vztahů, a to i formou kupní smlouvy, to však nemá vliv na skutečnost, že uvedené pozemky řádně vydržel.
3. Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 21. 3. 2018, č. j. 16 C 282/2013-235, bylo pravomocně určeno, že žalobce je vlastníkem části pozemkové parcely č. XXX v katastrálním území a obci XXX, a to v rozsahu nově vytvořené pozemkové parcely č. XXX vymezené geometrickým plánem č. XXX. Jednalo se o pozemek nacházející se mezi původním laťkovým plotem s betonovými sloupky a výměnkem. V dalším řízení již byl spor pouze o to, zda žalobce vydržel i příjezdovou cestu a v jakém rozsahu.
4. Žalovaný namítal, že žalobce nemohl vydržet vlastnické právo k uvedené příjezdové cestě, neboť nikdy nebyl v dobré víře, že je v jeho vlastnictví. Uvedl, že sporný pozemek parc. č. XXX byl předmětem dědictví po zemřelé právní předchůdkyni žalovaného, XXX. Tento pozemek byl původně darován československému státu a následně byl rozhodnutím z 27. 4. 1993 vydán žalovanému. V roce 1995 žalobce kontaktoval XXX a navrhl jí mimo jiné i odkoupení části pole, již v té době tedy žalobci musel být znám stav nemovitostí v jeho nejbližším okolí. Sporný pozemek byl užíván nejprve zemědělským družstvem a následně byl dlouhodobě pronajat společnosti MORAS a. s., která žalovanému hradí pachtovné snížené však o 451 m, a to z důvodu černé skládky, kterou žalobce na sporném pozemku umístil. Žalobce pak od roku 2010 vyjednával s otcem žalovaného XXX o odkoupení či pronájmu části pozemku sahajícího od usedlosti až ke skládce a vjezdu do stodoly, geometrický plán XXX byl vypracován za účelem odkoupení sporné části pozemku. Žalobce podle žalovaného při uzavření kupní smlouvy neprojevil běžnou opatrnost k ověření hranic kupovaných nemovitostí a jejich výměry, byť pozemky jsou v rovinatém terénu. Nezajímal se o právní stav, který je v katastru nemovitostí neměnný již od roku 1893, nehradil daň z nemovitostí, ani se o spornou část pozemku nestaral. Příjezdová cesta je pak užívána jako parkoviště vozidel žalobce, žalobce v usedlosti nebydlí. Žalovaný ještě poukázal na letecké snímky z roku 1987, z kterých je nesporný stav v době prodeje usedlosti žalobci.

5. Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že žalobce listinnými důkazy, a to kupní smlouvou – notářským zápisem ze dne 5. 8. 1987 a znaleckým posudkem č. XXX, prokázal domnělý právní titul a výslechy svědků XXX, XXX, XXX, XXX, XXX a XXX a rovněž sdělením starostky XXX XXX, že vlastnické právo k nezpevněné přístupové cestě, jež byla užívána právními předchůdci žalobce k příjezdu do vrat, vydržel nepřetržitou oprávněnou držbou trvající od roku 1987 až do roku 2010. Žalobce tak ke dni 5. 8. 1997, tedy 10 let od registrace kupní smlouvy státním notářstvím, vydržel vlastnické právo dle § 134 občanského zákoníku, tedy zákona č. 40/1964 Sb., účinného do 31. 12. 2013, za užití § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb, neboť vykonával po dobu delší 10 let nepřetržitou držbu v dobré víře, že mu vlastnické právo náleží. Okresní soud dále uzavřel, že tato dobrá víra žalobce nebyla po celou dobu uvedených 10 let zpochybněna. Cesta byla jediným přístupem z místní komunikace do vrat usedlosti z východní strany, žalobce ji fakticky ovládal, nerušeně zpevňoval kamením a neměl důvod pochybovat o tom, že mu vlastnické právo k této části pozemku náleží. Okresní soud za podstatné považoval skutečnost, že převážnou část pozemku č. XXX, kterou koupí žalobce nabyt, byla zastavěna právními předchůdci žalovaného doposud neregistrovanou přístavbou sýpky, byť katastrální úřad tento pozemek vedl jako cestu a v roce 1997 jej označil za místní komunikaci. Žalobce se tak důvodně se zřetelem ke všem okolnostem domníval, že cesta, která vedla z obecní komunikace k usedlosti, je na jeho pozemku. Žalovanému se nepodařilo zpochybnit dobrou víru žalobce ani výhradou, že měl v roce 1995 zájem o odkup části pole, tedy pozemku XXX, neboť se nejednalo o spornou část uvedeného pozemku. Sporná část pozemku nemohla být obhospodařována zemědělským družstvem, ani následně společností MORAS, což vyplynulo z místního šetření a dobrou víru žalobce nemohl zpochybnit ani fakt, že z dané části pozemku neplatil daň z nemovitosti. V roce 2010 sice žalobce oslovil otce žalovaného za účelem koupě či pronajmutí pozemku. To však bylo v době, kdy již uplynula vydržecí doba. Na nepřetržitou držbu pak nemá podle okresního soudu vliv ani nucené darování pozemku č. XXX československému státu. Podle okresního soudu pak žalobce při uzavírání kupní smlouvy neporušil své povinnosti tím, že by neprojevil běžnou opatrnost při ověření hranic kupované nemovitosti a jejich výměry, neboť tato byla bezesporu zachována, když žalobce se chopil držby cesty o velikosti 61 m² a dále oploceného pozemku 201 m², tj. celkem 262 m² sám nabyt do vlastnictví pozemky o celkové rozloze 1819 m². Sporný pozemek je úzký pás s hranicí pozemku žalobce s neregistrovanou stavbou o výměře menší než 50 % výměry pozemků nabytých, okresní soud odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky např. rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 2724/2009 či 22 Cdo 3688/2018.
6. Podle okresního soudu se pak žalobci podařilo prokázat výše uvedenými výslechy svědků, že držel v dobré víře po dobu delší 10 let část pozemku č. XXX v šíři 5,20 m od místní komunikace a 5,70 m v úrovni vrat při délce při hranici s pozemkem žalovaného 20,63 m, zde odkázal okresní soud i na závěry znaleckého posudku znalce Ing. Trávníčka. Okresní soud z uvedených důvodů žalobě vyhověl a určil, že žalobce je vlastníkem sporné části pozemku č. XXX v katastrálním území a obci XXX, vymezeného jako pozemková parcela č. XXX dle geometrického plánu uvedeného ve výroku rozsudku okresního soudu.
7. O nákladech řízení okresní soud rozhodl podle § 142 odst. 2 o.s.ř. a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, dospěl k závěru, že účastníci měli ve věci přibližně stejný úspěch, když žalobce se původní žalobou domáhal určení, že vydržel do svého vlastnictví pozemky v rozloze 564 m², dle rozsudky však byl určen vlastníkem pozemků v celkové výměře 262 m². O nákladech řízení státu pak okresní soud rozhodl podle § 148 odst. 1o.s.ř. a každému z účastníků uložil povinnost nést náklady řízení spojené s provedenými důkazy v rozsahu jedné poloviny.
8. Proti rozsudku okresního soudu, a to výroku I. ve věci samé i nákladovým výroky, podal včasné odvolání žalovaný. V něm uvedl, že nesouhlasí se závěrem okresního soudu o omluvitelném omylu žalobce při zahájení držby. Podle žalovaného okresní soud uvedl

nedostatek důvodů, z kterých nelze srozumitelně a s určitostí seznat, jaké skutečnosti vedly okresní soud k úvaze o omluvitelnosti omylu žalobce. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by omyl žalobce způsobila právní předchůdkyně, a to proto, že v době prodeje nemovitosti žalobci prodávající vlastnila i sporný pozemek XXX, tedy užívala jako vlastník nejenom žalobci prodávané nemovitosti, ale i sporný pozemek XXX. To mělo být naopak důvodem zvýšené obezřetnosti žalobce při převzetí nemovitostí do svého vlastnictví. Žalovaný navíc poukázal na to, že žalobce neměl důvod se domnívat, že na pozemku XXX, který zakoupil, se nachází cesta, když v kupní smlouvě k tomuto pozemku bylo uvedeno, že se jedná o ostatní plochu nikoliv o cestu. Pokud by pak skutečnost, že se fakticky na tomto pozemku nachází cesta, měl žalobce zjišťovat náhledem do katastrální mapy, pak mu muselo být zřejmé, že faktická hranice stavební parcely XXX na východní straně se neshoduje se zapsanou hranicí právní, když dle zapsaného právního stavu, ležela stavba výměnku na samé hranici stavebního pozemku XXX a její delší strana byla na východní straně v jedné přímce se štítovou stěnou stodoly. Dle skutečného stavu se mezi delší stranou výměnku na východní straně a plotem nacházel ještě k usedlosti přilpocený pás pozemku, dnes již pravomocně žalobci přiznaný pozemek č. XXX, přičemž předmětný plot se současně nacházel v jedné přímce se štítovou stěnou stodoly (rozšířené o přístavbu sýpky), tedy zcela mimo východní stěnu výměnku. Žalobci tedy muselo být zjevné, že faktický stav toho, co užívá, neodpovídá právnímu stavu. Podle žalovaného v řízení nebyl prokázán ani žalobcem tvrzený důvod omylu, z kterého se ujmul držby sporného pozemku. Žalobce tvrdil „v tomto případě jsem celých cca 25 let musel používat při zajíždění s vozidlem i sousední pozemek, který oficiálně patřil rodině XXX. S tímto vjezdem jsem však nemovitost koupil.“ Podle žalovaného však nebylo prokázáno nic, co by potvrdovalo, že by byl sporný pozemek právní předchůdkyní žalobce při koupi předán, tedy že by žalobce koupil sporný pozemek i s usedlostí.

9. Žalovaný dále namítl, že na straně žalobce existovaly okolnosti vylučující jeho dobrou víru, především žalovaný poukázal na to, že žalobce až teprve při jednání dne 2. 9. 2020, tedy bezprostředně před vyhlášením rozhodnutí, upřesnil rozsah údajně vydržené části pozemku č. XXX. To tedy podle žalovaného znamená, že ve zbývající části pozemku č. XXX žalobce nemohl být v dobré víře, že ji vydržel, ač to původně tvrdil. Zde žalovaný poukázal na to, že původně se žalobce domáhal určení, že vydržel i část pozemku, která nebyla cestou, jednalo se o plochy, které sloužily k parkování, či plochy, kde žalobce skladoval sutě a odpady.
10. Žalovaný pak namítl i nesprávné posouzení otázky nákladů v řízení. Podle žalovaného žalobce byl i za situace, kdy by byl potvrzen napadený rozsudek ve věci samé, úspěšný pouze v 1/6 svého požadavku, takže by náklady řízení měly být přiznány převážně úspěšnému žalovanému.
11. Proti rozsudku okresního soudu, a to výrokům nákladovým, podal včasné odvolání i žalobce. Okresní soud podle něho nesprávně stanovil míru úspěchu účastníků řízení ve věci, když ji odvozoval od výměry pozemků uplatněné v původní žalobě. Žalobce především poukázal na to, že žalobní požadavek žalobci nebyl ani částečně zamítnut ani jedním ze dvou rozsudků, žalobce byl tedy ve sporu zcela úspěšný, a proto mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení v celém rozsahu.
12. K odvolání žalovaného žalobce uvedl, že okresní soud ve věci samé rozhodl zcela správně, poukázal na to, že žalovaný nebere v úvahu, že bylo prokázáno, že právní předchůdci žalovaného posunuli uživatelskou hranici vlastních pozemků na úkor sousedního pole již dávno před prodejem usedlosti žalobci. V době uzavření kupní smlouvy v roce 1987 právní předchůdkyně žalovaného sice byla vlastníkem sporného pozemku č. XXX, ten byl však užíván socialistickou organizací a právní předchůdkyně žalobce i žalovaného s tímto pozemkem nemohla volně disponovat. Žalobce neměl žádný důvod pochybovat o faktické uživatelské hranici kupovaných pozemků, ani tuto ověřovat, zejména z toho důvodu, že hranice převzatých pozemků v terénu tvarem odpovídala hranici v katastrální mapě, když šlo o pozemky částečně oplocené a částečně užívané jako přístupová cesta do usedlosti. Žalobce citoval několik rozhodnutí Nejvyššího soudu

České republiky a poukázal i na skutečnost, že je třeba přihlídnout k postoji vlastníka držené části sousedního pozemku, který léta užívání části svého pozemku žalobcem trpěl, nijak ho nespороval.

13. Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu a dospěl k závěru, že odvolání žalobce ani žalovaného nejsou důvodná.
14. Okresní soud ve věci správně zjistil skutkový stav, když uzavřel, že žalobce je na základě kupní smlouvy vlastníkem zemědělské usedlosti na stavební parcele XXX a vlastníkem pozemkových parcel č. XXX a XXX v obci a katastrálním území XXX, tyto nemovitosti nabyt dne 5. 8. 1987 a následně s těmito nemovitostmi držel a užíval část sousední parcely č. XXX v obci a katastrálním území XXX, která je ve vlastnictví žalovaného. Již pravomocným rozhodnutím okresního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 16 C 282/2013-235, bylo určeno, že žalobce je vlastníkem pozemkové parcely č. XXX, tedy původně části pozemkové parcely č. XXX. Vlastnictví k tomuto pozemku nabyt vydržením. Žalobce od doby nabytí vlastnického práva k výše uvedeným nemovitostem užíval nejen uvedený pozemek XXX, ale užíval i příjezdovou cestu z místní komunikace do vrat usedlosti, která se rovněž nachází na části pozemku žalovaného č. XXX. Z výsledku svědků bylo prokázáno, že žalobce uvedenou přístupovou cestu do vrat usedlosti užíval nerušeně, nepřetržitě, a to po dobu delší 10 let, od roku 1987 až do roku 2010. Za tuto dobu nebylo prokázáno a žalovaný to ani netvrdil, že by byla zpochybněna dobrá víra žalobce držet uvedenou přístupovou cestu a používat ji. Právní předchůdce žalovaného, ani sám žalovaný, nečinil do této doby žádné kroky, které by směřovaly k zpochybnění oprávněnosti držby žalobce k uvedené nemovitosti. Okresní soud pak správně posoudil i daný zjištěný skutkový stav po právní stránce a aplikoval ustanovení § 130 odst. 1, § 132 odst. 1 a § 134 odst. 1 občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 za užití § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 účinného od 1. 1. 2014. Odvolací soud na závěry okresního soudu odkazuje a k odvolacím námitkám žalovaného dodává.
15. Žalovaný zpochybnil omluvitelnost omylu žalobce při převzetí držby sporných nemovitostí. Zde však je nutné uvést, že žalobce začal užívat nemovitost, kterou nabyt, v rozsahu, v jakém byla užívána již předchozí vlastníci, tedy právní předchůdkyni žalobce i žalovaného. Začal ji užívat jednak v rozsahu oploceném, pokud se týká dnes již pravomocně rozhodnutého vlastnictví žalobce k pozemku č. XXX, ale též v rozsahu příjezdové cesty k vratům, která se nacházela v nabyté nemovitosti. Po celou dobu, kdy žalobce takto nemovitosti užíval, nebyl prodávající ani jejími právními nástupci, kteří byli zároveň vlastníky sporného pozemku XXX, upozorněn na to, že užívá nemovitosti, které mu nenáleží, ač osoba, která si toho musela být nejméně vědoma, byla právě původní vlastnice zemědělské usedlosti i parcely č. XXX. Okresní soud pak správně poukázal na to, že žalobce neporušil svoji povinnost zachovat náležitou obezřetnost, neboť i tvar pozemku, tak jak je užíván, byl v podstatě v souladu s katastrální mapou, neboť již právní předchůdkyně žalobce, ale i žalovaného, způsobila stav, že výstavbou části sýpky, která nebyla zavedena do katastru nemovitostí, posunula fakticky stav zastavěných částí parcel, čehož si žalobce nemusel, i při zachování náležité opatrnosti, být vědom, ani na to nebyl prodávající upozorněn. Ani výměra příjezdové cesty, kterou žalobce počal užívat po nabytí vlastnictví k nemovitostem, nijak nepřiměřeně nenavýšila celkovou výměru pozemků žalobce tak, že by si musel být vědom, že užívá výměru pozemku podstatně vyšší, než jakou nabyt kupní smlouvou.
16. Odvolací soud je tedy ve shodě se závěry okresního soudu, že u žalobce existoval domnělý právní titul a u žalobce neabsentují důvody omluvitelného omylu, které by vylučovaly oprávněnou držbu.
17. Žalovaný dále zpochybňoval dobrou víru žalobce, když poukázal na to, že žalobce se původně domáhal určení vlastnictví podstatně větší výměře pozemků, a tedy si musel být vědom, že užívá pozemky, které mu nenáleží. K tomu odvolací soud uvádí, že z provedeného dokazování je nepochybné, že žalobce původně tvrdil, že vydržel příjezdovou komunikaci včetně části

pozemku, které užíval jako skládku a parkoviště. Žalobce tedy postupně začal užívat větší výměru části pozemku č. XXX, původní příjezdovou cestu rozšířil o užívání další části pozemku. Ohledně této části pozemku by bylo pro žalobce velice složité prokázat dobrou víru. To však neznámá, že dobrou víru žalobce neměl k oprávněné držbě příjezdové cesty. Tu užíval od počátku a v rozsahu, tak jak byla užívána předchozím vlastníkem zemědělské usedlosti. Podle odvolacího soudu tedy skutečnost, že žalobce v průběhu doby začal užívat větší výměru pozemku žalovaného, neznámá, že tím ztratil dobrou víru k oprávněnému užívání příjezdové cesty, tak jak byla vymezena v geometrickém plánu č. XXX.

18. Z výše uvedených důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že žalobce prokázal, že v dobré víře držel nepřetržitě po dobu 10 let část pozemku č. XXX vymezenou v geometrickém plánu č. XXX jako pozemková parcela č. XXX v obci a katastrálním území XXX. Žalobce se tedy nabyt vlastnictví uvedené parcely č. XXX ve smyslu § 132 odst. 1 za užití § 134 odst. 1 vydržením. Odvolací soud proto rozsudek okresního soudu jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. ve výroku I. potvrdil.
19. Dále se odvolací soud zabýval správností výroku II. o nákladech řízení mezi účastníky řízení okresního soudu.
20. Podle § 142 odst. 2 o.s.ř. měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popř. vysloví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
21. V dané věci, jak správně uzavřel okresní soud, se v původní žalobě žalobce domáhal určení, že je vlastníkem části pozemku č. XXX v rozsahu 564 m². V průběhu řízení pak žalobce svůj žalobní návrh upravoval tak, že omezoval výměru části pozemku č. XXX, kterou dle svých tvrzení vydržel. Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 21. 3. 2018, č. j. 16 C 282/2013-325, byl žalobce určen vlastníkem pozemkové parcely č. XXX o výměře 201 m². Rozsudkem, který je napaden odvoláním v této věci, byl pak určen vlastníkem pozemku č. XXX o rozloze 61 m². Porovnáme-li tedy původní požadavek žalobce, tak ve svém výsledku byl žalobce skutečně úspěšný pouze z jedné poloviny. Přitom nelze zohledňovat pouze to, že proti žalobci nebyl vyhlášen zamítavý výrok, je však nutné přihlídnout k tomu, že žalobce na základě svých právních úkonů omezil svůj žalobní návrh tak, že se sice úspěšně domohl určení vlastnictví k pozemkovým parcelám č. XXX a XXX, avšak tyto parcely jsou výměry v součtu poloviční než výměry, které se původně žalobce domáhal, že je vlastníkem. To dokumentuje i stav, že i po určení vlastnictví žalobce k pozemkové parcele č. XXX se žalobce domáhal určení, že je vlastníkem části pozemku č. XXXS v rozsahu podstatně větším a k omezení svého požadavku přikročil až změnou žaloby učiněnou při posledním jednání ve věci.
22. Z výše uvedených důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že okresní soud správně uzavřel, že v dané věci je na místě použít ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. a žádnému z účastníků nepřiznat právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádný z účastníků nebyl v této věci převážně úspěšný. Odvolací soud proto rozsudek okresního soudu i ve výroku II. jako věcně správný potvrdil.
23. Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. stát má podle výsledku řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.
24. Podle výsledku řízení v této věci byli účastníci úspěšní každý z jedné poloviny, tedy podle ustanovení § 148 odst. 1 má každý povinnost hradit polovinu nákladů spojených s tímto řízením. V dané věci, jak správně uzavřel okresní soud, celkové náklady činily 12.807 Kč, tedy každý z účastníků je povinen uhradit 6.403,50 Kč. Žalobce již v průběhu řízení částku 5.000 Kč uhradil, okresní soud proto správně ve výroku III. a IV. rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit náklady státu ve výši 1.403,50 Kč a o povinnosti žalovaného nahradit státu 6.403,50 Kč na nákladech řízení. I tyto výroky proto odvolací soud jako věcně správné podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

25. Právo na náhradu nákladů odvolacího řízení nebylo podle § 224 odst. 1 za užití § 142 odst. 2 o.s.ř. přiznáno žádnému z účastníků. V dané věci odvolání podali oba dva účastníci, žádný z účastníků pak nebyl se svým odvoláním úspěšný. Žalovaný sice podal rozsáhlejší odvolání, které směřovalo i do věci samé. Podle odvolacího soudu však ve svém důsledku předmět řízení ve věci samé nepředstavoval vyšší hodnotu než náklady řízení v této věci, když 61 m² orné půdy v obci XXX nebude mít vyšší hodnotu než náklady řízení přesahující 100.000 Kč. S ohledem na tyto skutečnosti odvolací soud posoudil, že úspěch a neúspěch účastníků tohoto odvolacího řízení byl v podstatě stejný, a proto je na místě použít ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. a žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení nepřiznat.

Poučení:

Proti tomu rozsudku lze za podmínek § 237 a § 238 o.s.ř. podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně.

Pardubice 29. dubna 2021

JUDr. Bořivoj Hájek v. r.
předseda senátu